

نمایشی از تلاش و علاقه‌مندی

گزارشی از نمایشگاه تاریخ در دبیرستان دخترانه سمیه

اشاره

پیرحیاتی را در دفتر گروه کوهنوردی همت شمیران دیده بودم. در یکی از برنامه‌های کوهنوردی اظهار داشت که نمایشگاهی برپا کرده است و از من دعوت کرد برای دیدن آن به مدرسه‌اش بروم. چند روز بعد همراه رضا بهرامی، عکاس مجله، عازم شدم: دبیرستان دخترانه سمیه در منطقه یک شهر تهران. نمایشگاه در سالن ورزش

مدرسه برپا شده بود. تعدادی سند، ظرف، ابزارهای قدیمی، عکس و تمبر از جمله آثار بود که همه توسط دانش‌آموزان آورده و به امانت سپرده شده بود.

نگاهی به آثار می‌اندازم. چند مورد از آن‌ها، برایم تازگی دارد و قبلاً در جایی ندیده‌ام: کارت پایان خدمت سربازی اوایل دوره پهلوی، سند ازدواج عهد قاجار که تاریخ طلاق هم در آن ذکر شده است! و...

چند تن از دانش‌آموزان خانم پیرحیاتی هم آنجا حضور دارند. نظر آن‌ها را درباره نمایشگاه می‌پرسم. می‌گویند موجب افزایش علاقه آن‌ها به درس تاریخ شده است. آن قدر به تاریخ علاقه نشان می‌دهند که تعجب می‌کنم. درباره کتاب‌های درسی‌شان با آن‌ها گفت‌وگو می‌کنم. تاریخ ایران و جهان (۱) را بیشتر می‌پسندند و البته بخش باستان آن را. نسبت به صحت بخش‌هایی از مطالب کتاب‌های درسی مشکوک‌اند و می‌گویند باید از

راه‌های دیگری به حقایق دست یافت! برخی‌شان تصمیم دارند در رشته باستان‌شناسی تحصیل کنند.

خانم پیرحیاتی اظهار می‌دارد که: «تاکنون ۵ بار به برپایی نمایشگاه اقدام کرده‌ام.» او می‌گوید: «بچه‌ها هنگام حضور در نمایشگاه و آموزش تاریخ شور و شوقی از خود نشان می‌دهند که در کلاس اثری از آن نیست.»

از رضایت و تشکر خانواده‌ها هم یاد می‌کند. او اظهار می‌دارد که انگیزه‌اش از برپایی چنین نمایشگاهی علی‌رغم زحمات آن، این است که بچه‌ها ارزش اسناد و ابزارهای قدیمی را بدانند و بیاموزند که آن‌ها را نباید نابود کنند.

مدیر مدرسه را ندیدم تا از او تشکری کنم، بابت چه؟ مطمئنم اگر حمایت و همکاری مدیران نباشد چنین نمایشگاه‌هایی برپا نخواهد شد.

